

ÉS MÉGIS ÁTJUTOTTAK

A repüléssel lesz szó. Arról a repüléssel, melyet már két esztendőig halogattak és amelyet ennek következtében gáncsolnak nem egyszer még a legjobb hiszeműek is. Pedig ha tudták volna, hogy mi történik a színpadok mögött! Pénztelenség, meg nem felelő technikai eszközök, hibás motor, rossz gazolin-vezetékek, kedvezőtlen időjárásjelenségek, gyanúsítások, ócsárlások, sőt fenyegetések állították útját annak a két magyar embernek, akik meg akarták kísérelni a lehetetlent — éppen azok érdekében, akik lenéztek, megvetették és majdnem elbukatták a mindeneségre magyar ellenségre méltán rászoruló vállalkozást.

De talán mégsem voltunk igazságosak, amikor néhány hangos zajongó beharangozása után itéljük meg embereinket. Hiszen ha volt még hőse az óceánrepülésnek a két pilótán kívül, akkor az bizonyára az a számtalan kanadai magyar, aki keservesen megkeresett dollárjaiból vásárolt levelezőlapjaival lehetővé tette azt, hogy a "Justice for Hungary" az egész világ osztatlan bámulatára átrepülhessen a félvilág felett. Mert ha akad is Rothermere lord és Szalay Emil fínti magyar huszáros, akik egész vagyonuk kitévőjével járultak az óceánrepüléshez, bizonyára nagyobb áldozatot volt az az egy dollár nem egy kanadai magyarnak, aki úgy érezte, hogy meg kellett hoznia szülőföldjéért, a magyar nép igazságáért ezt az áldozatot.

Az óceánrepülés — mely eredetileg a kanadai magyar kezdeményezés talajából nőtt ki és végeredményben egy bevándorolt farm-munkásból emelte világhírré Magyar Sándort — talán éppen a fentiekben jelzett körülmények folytán magán hordta a magyar mozgalmak minden jellegzetességét. Amit azt látni fogjuk, a "Justice for Hungary" indulását is ugyanazon akadályok gátolták, mint amilyenekkel a kanadai magyar közéletben, még a legkisebb tömörülés keretein belül is lépten-nyomon kell találkozunk. És mégis, végül diadalmasodott a magyar elszántság és a vállalt felelősség teljesítése iránti lelkesedés.

Endres és Magyar pilóták talán csak akkor kezdték meg életük legvágdaságabb korszakát, amikor már kezükben volt vágásuk netovábbja: a gép. Amikor rájöttek arra, hogy nemcsak akármilyen repülőmárra van szükség, hanem annak a modern technika legkötéltebb műszereivel kell felszerelve lennie s ezenkívül annyi gazolint kell magával vinnie, hogy biztosan át tudjanak érní az Óceánra — akkor kezdődött csak el számukra a kálváriajárás. Mert a műszerekre még több pénzre volt szükség és — amint behibonyosodott utóbb — a gép kevesebb gazolint tudott magával vinni, mint amennyit a szerződésben előre kikötöttek.

Megkezdődött tehát újra a koldulás és a pereskedés a szerződésszegő gyárral. Tehát az óceánrepülőket sem hagyta el a magyar ember két legnagyobb ellensége, illetőleg a magyar akciók sikerének két legnagyobb kerékkötője: a pénztelenség és a rosszakarat. Eközben természetesen a rágalmak özönét zúdították a repülő és repülés szervezői ellen a rosszakaratuk és hitetlen Tamások. Több sem kellett a pletykaterjesztőknek: hamarosan egész Kanada tudta, még hozzá "beavatott forrásból", hogy az óceánrepülésből nem lesz semmi, hogy gép nincs is, hanem annak az árat állították és az egész mesét csak azért találták ki, hogy újra kifosszák a magyarságot, mint már annyiszor a lelketlen széghamások.

Ugyanekkor pedig két elszánt magyar pilóta az ellenük indított rágalmahadjárat ellenére kiverekedte a gyártól, hogy a szükséges javításokat elvégezzenek a gépen és megismerkedvén az új szerű repülőgépről minden csínja-bínjával, már csak az időjárásra vártak, hogy nekivághassanak az óceánnak. Szerencsétlenségükre az idő sem kedvezett és ennek következtében a

halogtatás még több ócsárló megjegyzésre adott alkalmat. Igazán megható, hogy ilyen körülmények között akad egy öreg-amerikai magyar, aki ugyiszólván egész vagyonát feláldozta a magyar ügy érdekében.

Amikor az óceánrepülő nagyszerű teljesítménye előtt meghajol minden jó magyar, nem szabad elmulasztanunk az alkalmat, hogy le ne vonjuk a világraszóló vállalkozás tanulságait. Akár hisszük, akár nem, a mi magunk körében is nem egyszer majdnem kudarcra végződnek a legszebb álmok és a legszentebb elhatározások is. Mindeneségre kanadai magyar telepen észlelhették a magyarság szívükön viselő kezdeményezőit, hogy a körükben levő rágalmazók, ellenkezők, jó vagy rosszakaratból koloncok még az olyan célkitűzéseket is megsemmisíthetik, melyek viszont az egész tömörülés, sőt esetleg az egész kanadai magyarság javát szolgálják.

Bátor pilótákra van szükség, akik Endres Györgyhöz és Magyar Sándorhoz hasonlóan a magyar lelkesedést és a sváb keltartást egyesítik magukban — és nem engednek a 48-ból. Kellenek azután pártfogók is, kik nem szűkmarkoskodnak, amikor komoly dologról van szó és végül kell ember, talpig magyar száral és érzelv, aki megérti a nagy idők komoly szavát és nem lohadó lelkesedéssel áll kipróbált vezér mellé, ha ezt kívánja az ügy érdeke. A kanadai magyar közéletnek számtalan olyan égető problémája van, mely meg fog bukni a közönyön és rosszakaraton, ha nem lesznek pilótáink, akik átvezetnek az élet óceánjának hullámai felett.

Egy magyar hegedűs fejfájára

A hegedűművészet, mely több mint háromszáz év óta legszebb és legmagasabb művészet, sok nagy nevet mutat fel. Ezek sorából is kettő emelkedik ki: egy olasz és egy magyar. Paganini és Joachim. Paganini: minden idők legmagasabb hegedűvirtuózusa és Joachim, a művészetek komolyságától ihletett legnagyobb mester. Csodával határos játéka a sorsnak, hogy a köpcsenyi kis zsidófiúból a világ "hegedű-király"-a lett. Ha Olasz-, Francia- vagy Németországban születik, az organikus fejlődő hegedűművészet várható kivrágásának tarthatná az ember, de hogy Magyarország hajtszon gyökeret a több évszázados hegedűkultúrát elhomályosító zseni élete — ez váratlan és csodálatos. Mert Olaszország akkoriban folyton hegedűt, Francia- és Németország sem maradt el nagyon mögöttük, míg Magyarország ugyanekkor jórészt csak a cigány kezében ismert a hegedűt. Ebben az időben nálunk hegedűkultúráról nem beszélhetünk, de általános zenekultúráról sem s ize, a hegedű és a zongora legnagyobb két mesterét: Joachim

Józsefet és Liszt Ferencet, kiknek tündöklő nevét máig se homályosította el senki, mi adtuk a világnak. Különös véletlen, melynek némi magyarságát a magyar föld televényének rendkívüli erejében kereshetjük. Mert az emberek is úgy hozzártartoznak a földhez, mint a fát, mint a növények. Észrevétlenül megváltoznak a talajhoz, a környezethez idomulnak, — ha idegenből származtak is. Az amerikai szőlőművelés jellegzetességeit eljlesztik a badacsonyi földben badacsonyi erőt és tüzet szav magába.

Vannak korok, századok, esetleg csak esztendő, mikor az irodalom és művészet nagyjaj egyazon folyó mentén vagy egy azon hegylánc hátán születnek. Vélhető, mikor ez a virágzás például a Dunántúlról titokzatosan a Tiszántúrra költözik át. Az 1700-as évek végén és az 1800-as évek elején a Dunántúli jelentős melegágya volt a zeneművészetnek különösen. Ebben a közel Bács gazdag zenei szellem mindenestre kereshető, de talán valami más, — mondjuk — a magyar föld ereje is mert bizonyos, hogy Haydn Jó-

zsef nem lett volna az a Haydn, aki volt, ha nem a harminc évig Kismartonban és Eszterházyán. Beethoven művészetének alapját is sokáig Martonvásár irányította. Mozart látta és élvezte a koronázó Pozsony falait. Schubert is ismerte, hiszen Zseliz nincsen messze a Dunántúltól és azzal azonos jellegű föld. A magyarok közül Hummel János pozsonyi, Liszt dobortjánti, Goldmark keszthelyi születésű. Az Erkel-család dunántúli származású és Joachim József száz évvel ezelőtt a Moson vármegyey Köpcsenyben született. Ezek a nagy szellemek szűk ötven év alatt gyűltek egybe Pannonia kastélyiban, pompázó országgyűléseln, szerény falvakban roskatag házaiban s a dunántúli dombok kábitó nyarának viharálló fái között.

Joachim József szülőfaluja, Köpcseny, körülbelül három-ezer lelkes lakosú község Moson vármegyében. Ott áll az az egyemeletes ház, melyben a kereskedő és pékmester, Joachim Gyula s felesége, Fanni, lakott és ahol nyolc gyermekük közül József, sorsrendben a hetedik, született. A házon emléktábla áll, mellyel 1899-ben Joachim hatvanéves művészi jubileumát a mosonvármegyey polgári dal-kör díszítette országos ünnepség keretében a rendkívüli mester szülőhelyét.

Tizennyolc éves korában Weimarban négy évig élt Liszt oldalán, míg 1866-ban végleg Berlinben telepedett le. A "Hochschule für Musik" első igazgatója Joachim volt, ki az intézményt rövid idő alatt világhírré emelte. Európában ugyiszólván minden nagy hegedűművész innen került ki s a magyarok közül elsősorban Hubay Jenő, aztán Kemény Rezső, Lentz Rezső, Arányi Frigyes, Arányi Adilla és Vécsey Ferenc.

Joachimnak Berlinben rendkívüli tekintélye volt. Ha igen magas, szélesvállú, hatalmas alakja megjelent, tiszteletteljes szemek vették körül. Egész élete tele volt magyar vonatkozásokkal. Magyar tanítványait mindig "Landsmann"-oknak nevezte.

Joachim emberi nagyságát s művészi rendkívüli tekintélyét semmi sem mutatja jobban, mint működésének 60 éves jubileumi koncertje Berlinben. Ilyen zeneünnepet még nem látott a világ. A zenekar tagjai mind Joachim tanítványai közül kerültek ki. Olyan számban hogy a nagy dobogó csak állva játszhattak, ilve nem fért volna el. Negyven brácsás és összesen száz vonós. Európa legnagyobb művészei. Olyan nevek, akiket esetleges sértődöttség elkerülése végett betűrend-

ben osztottak be a zenekarba. Mikor az utolsó tétel elhangzott — azt mondják — a hanghullámok csaknem szétvetették a falakat.

Papp Viktor

Kisásziában évek óta nagy jelentőségű ásatások folynak

Már régen híre járt annak, hogy Kisásziában, az Eufrát folyó mentén az ásatások rendkívül jelentősek az egész történelmi kutatás szempontjából s mindenki csodájára járt az ankarai nemzeti múzeumban elhelyezett kincseknek. Mindezek azonban még nem tartották elértéknek az időt, hogy az ásatások tudományos értékét a nyilvánossággal is közöljék.

A chicagói egyetem keleti intézete és a fiatal tanárokból álló társaság csupán az erkölcsi fűcsőket könyvekké el, minden kiadást emlék a török nemzet tulajdonában marad az ankarai múzeumban, ahol Mészáros Gyula dr., magyar tudós feltöveddől őrz, csoportosítja azokat.

Eddig mintegy 450 rombadólt régi város maradványait sikerült napvilágra hozni. Ezek a rombadólt városok a mai Hójk és Alsár városok között terültek el. Lehetséges volt megállapítani huszonhárom különböző, egymásra rétegezett civilizáció nyomait, ami azt mutatja, hogy ezen a helyen már 10,000 évvel Krisztus előtt éltek kultúra volt. Ennek a mintegy 12,000 éves építkezésnek a nyoma még száz esztendővel ezelőtt láthatók voltak. Az ásatásokban hat fiatal tudós volt a segítségére, még pedig különböző szakemberek, történettudósok és építésszek. Sikerült megtalálni a nyomait a

kőkorszak, bronzkorszak és a rézkorszak civilizációjának és találtak ebből az időből való emberi csontvázakat is.

A primitív ember után a hittiták nyomait találták meg, akik a jelek szerint messze Keletről jöttek és elárasztották egész Kisásziát. Ezeket a primitív, őshittitákat a hükszosok követték, akik a Kaukázuson át jöttek és hatalmas birodalmat alapítottak az Eufrát vidékén. Utánok a thrákok, majd a lidiaiak árasztották el Anatóliát és a részét és megdöntötték az új hittiták birodalmát.

A thrákok s lidiaiak után egy új nép jött ismét a Kaukázusból akiket "kimiriak" néven neveztek el. Ezek után következtek a perzsák, akik meghódították Anatóliát. A perzsák ellen Nagy Sándor viselt háborút, aki után a rómaiak következtek. Később a szeldzsukok jöttek Keletről, követve néhány török néptörzset, akik Szuleymann sah vezérlete alatt telepedtek le az Eufrát mentén. Ezeket az eszményeket a mai történetírás már ismeri, de az előbb említett alsári ásatások sok tekintetben egészen új megvilágításba helyezik Kisázia őstörténetét.

SZOVJETOROSZORSZÁGBAN MEGGATOLJÁK A SZÜLETÉSEK 75 SZAZALÉKÁT

A szovjet ugynevezett törvényel megengedik a születések megállítását. De minden erkölcsi fölháborodásnál beszédesebbek a statisztika számai amelyek nem valami antibolszevista propaganda-könyvből vették ki, hanem a pétervári — most leningrádi — születési kiírka jelentéséből. 1923. évben tették szabaddá a születések megállítását, 1926-ban már a születések 45 százalékát, 1930-ban a születések 75 százalékát gátolták meg. Ennek az intenzitátnak egyik fizikai eredménye, hogy a születési különbség keletet betegeket harminchétt százalékára mindörökké meddő maradt, kilenc százalék pedig az operációs beavatkozás következtében elpusztult. A kiírka jelentése nyilván bevalja, hogy az orvosi beavatkozás ilyen esetekben még a leggyorsabb szakorvos irányításával is életveszélyes. A szovjet terrorizmus alatt élő orvos, aki ezt a jelentést írta, nyíltan meri azt is hirdetni, hogy 1923-ban hozott szovjet törvény a nép életére káros, mert azoknak az anyáknak, akiket a születések megállítására megoperáltak, csak elenyésző százaléka marad nemzetfenntartó elem.

A GYÓGYÍTÓ VILLAM

Londonból jelentik: Az indiai Bengáliában, Guthuma faluban a villám beütött egy mohamedán kunyhójába és megölt egy fiút. A villámcsapás érintette a fiu apját is, aki már évek óta teljes bénasággal szenvedett s egyetlen tagját sem tudta mozdtítani. A rendkívül erős áram azonnal meggyógyította az apa bénaságát, úgy hogy most járni tud és teljesen egészséges.

BUAHORDÁS A KUNOK FÖLDJÉN

IRTA: MÓRICZ PÁL

A kunok szabad földjén akkor még szerzetesszerűen feleltek a "tagok." A tagosított mértékek akkor még nem csóvázták fel a rónát, mezőt, nem szoritották körülkört tanyaságokba a büszke kun közbirtokost. Kevesebb volt még akkor a szántás, több a széles közlegelő. A szabad kun akkor még édesestevéként szerette egymást, s hire-hamva sem volt akkor még a lelkek virágos szertetéit és békéjét örödlőleg fel perzselő "cuccilimuznak." A jó kun tesvérek, sógorok, komák, szomszédok a szántásnál, hordásnál cselédekkel, fuvarjakkal segítettek egymásnak.

A "rókalyuk-düllőben" buzahordáskor a Balajti Mihály gazda kövér keresztkelek sűrűn rakott földjén is támadt nagy sürgős-forgás. Mint egy oláh fantempon: olyan nagy rakott szekerekkel térültek onnét a városhoz a Balajti uram rakományos-kertje felé a csilingelő csengős kun-fogatok. Az utolsó kilenc buzakereszt betakarítására Karakas János szomszéd s koma négylovas kocsját maradt vissza a villogó szemű, barnapiros Törő Pista kocsisal. Pelyhedzett már a selymes fekete buzsza a széles vállú, szűz kun legénynek, — a 12-as jáz-kun császári huszárokat az ilyen legényeknek a lelegezéből szokták kiválogatni. Minden munkásukat megmozgatnak a buzahordáskor. Balajti Mihály nagyvárosa, első kun-gazda volt

mégis az egyetlen, kinek rózsánál frissebb Erzsi lánya a rakodásnál és buzahordásnál derekasán sort doigozott a kéverakó favillával. Beh, szép is ilyenkor a keresztkelek rakott kun-pusztá. A miriárdnyi méhseregűt körülöngött "tisztessü" fehér harmaktént borítja el és ragyogja be az aranyárga buzatarlót. A kavargó szederindák közül, mint a fekete-hajú karcag, madarasi, kenderesi kun lányoknak, menyecskeknek mélyeséges sötét-kék szeme, inderkedőn, csabítgatón ránevetnek a hamvas betét szederbogyók. A nehéz csizmát, a puha női topánkát akkor még a lelkek virágos szertetéit és békéjét örödlőleg fel perzselő "cuccilimuznak." A jó kun tesvérek, sógorok, komák, szomszédok a szántásnál, hordásnál cselédekkel, fuvarjakkal segítettek egymásnak.

A "rókalyuk-düllőben" buzahordáskor a Balajti Mihály gazda kövér keresztkelek sűrűn rakott földjén is támadt nagy sürgős-forgás. Mint egy oláh fantempon: olyan nagy rakott szekerekkel térültek onnét a városhoz a Balajti uram rakományos-kertje felé a csilingelő csengős kun-fogatok. Az utolsó kilenc buzakereszt betakarítására Karakas János szomszéd s koma négylovas kocsját maradt vissza a villogó szemű, barnapiros Törő Pista kocsisal. Pelyhedzett már a selymes fekete buzsza a széles vállú, szűz kun legénynek, — a 12-as jáz-kun császári huszárokat az ilyen legényeknek a lelegezéből szokták kiválogatni. Minden munkásukat megmozgatnak a buzahordáskor. Balajti Mihály nagyvárosa, első kun-gazda volt

Jozó esti szél... A mély-fenekből és tóhoz vadrucák, vadludak hangos falkái felkerekednek... Beh, szép is ilyenkor a kun-pusztá!... Ideje hazamenni! — Törő Pista már felkászpáldódot a buzakéké legtetefére. A gyepő, a síhógi is kezében volt már... Hejnye, ez az Erzsi!... A vizsautasítástól tartva, szegénylősen elgondolta magában... Beh, megvárja a hívást... Hisszen csak mégsem gyalogol hazáig ez a szegény lány... Végül azért mégis csak kibőgött a Törő Pista: — Gyere! Új felmár Erzsi! — Majd haza megyek inkább gyalog! — A lesütött szemű lány szavából azonban kizértett, hogy, ha még egyszer szól Pista, nem utasítja visszsa kérését. — Talán csak nem kutyagolsz gyalog a szekér mellett? — A lány szegénylős mosolygással rábólintott: — Jól van! Hát felülök! — Már csimpadzkodott is a szekér hátulján a vendégoldó végére, Pista egyetlen rántással a rakott szekér tetefére segítette. A buzakévéken végigértett pokróca ütötte a lányt, majd felmárkolt a sokágu gyepőszárat, a suhogót... — Gyihé! — Lassu, nagy méltósággal elindult a négy ló. — Jó helyed van Erzsi? — Jó! — Vagy tán igazítsak jobbat? — S mintha ez most már jobb ülőhely lenne, elismította a pokrócnak hozzá közelebb eső részét. — Ide ül... Itt sokkal jobb helyed lesz, Erzsi! — A lány szótfogadón, szeliden odaült, ebben a pillanatban Törő

Jozó esti szél... A mély-fenekből és tóhoz vadrucák, vadludak hangos falkái felkerekednek... Beh, szép is ilyenkor a kun-pusztá!... Ideje hazamenni! — Törő Pista már felkászpáldódot a buzakéké legtetefére. A gyepő, a síhógi is kezében volt már... Hejnye, ez az Erzsi!... A vizsautasítástól tartva, szegénylősen elgondolta magában... Beh, megvárja a hívást... Hisszen csak mégsem gyalogol hazáig ez a szegény lány... Végül azért mégis csak kibőgött a Törő Pista: — Gyere! Új felmár Erzsi! — Majd haza megyek inkább gyalog! — A lesütött szemű lány szavából azonban kizértett, hogy, ha még egyszer szól Pista, nem utasítja visszsa kérését. — Talán csak nem kutyagolsz gyalog a szekér mellett? — A lány szegénylős mosolygással rábólintott: — Jól van! Hát felülök! — Már csimpadzkodott is a szekér hátulján a vendégoldó végére, Pista egyetlen rántással a rakott szekér tetefére segítette. A buzakévéken végigértett pokróca ütötte a lányt, majd felmárkolt a sokágu gyepőszárat, a suhogót... — Gyihé! — Lassu, nagy méltósággal elindult a négy ló. — Jó helyed van Erzsi? — Jó! — Vagy tán igazítsak jobbat? — S mintha ez most már jobb ülőhely lenne, elismította a pokrócnak hozzá közelebb eső részét. — Ide ül... Itt sokkal jobb helyed lesz, Erzsi! — A lány szótfogadón, szeliden odaült, ebben a pillanatban Törő

Pistánál az egész kerek világon nem találtódott másik, boldogabb ember... De azért idáig még nem nétek egymás szemébe, sőt kerültek egymás pillantását... Csupán Pista sóhajtott időközönként olyan nagyot hogy azt az ostorhegyes ló is biztosan meghallotta! Erzsi nem akarta meghallani... Ő csak szüntelen a pusztába nézett, mintha csak megakart volna színlálni, hogy még milyen sok buzakereszt pilen kint a földekben... Szekerekkel már nem igen találtak, az alkotmányi borulat kezdett ránevezni a széles, szép kun-pusztára. Esőt mutatott ez az alkotmány. Törő Pistából is kitört a fúlásztó keserűség és most azután olyan hatalmasat sóhajtott, mint amikor az ökör lefekszik... Erre Erzsi is megszólalt: — Miért sóhajtozol ilyen nagyon? Mondd már, hogy mi bajod Pista? — Pista válasza helyett, még nagyobb, még keservebbet sóhajtott, Erzsi egész belezavarodott ebbe a nagy sóhajtozásba, s Éva-anyak méltó lányaként tovább kérdezte a konokul az első két ló fülét néző legényt. — Vagy talán beteg vagy, Pista? — Bár Pista még mindig nem emelte fel tekintetét a lovak füléről, ez a kérdés kapóra jött neki... — Eltalált!... Beteg vagyok én, nagyon beteg. Erzsi! — Erzsi lopvást a fiura nézett. — Hát mi a bajod, Pista? — Pista kezelv ptyikés mellénynek baloldalára mutatott. — Itt fáj valami a derékraválom alatt! — Jó, hogy most még

mindig a ló fülét nézte szomrodottan a Pista; mert Erzsi egyszerre olyan piros lett, mint a pipacs virága... A ló és a kocsis beszéd nélkül jól megérték egymást, mivel pedig Pista úgy akarta, hogy mentől hosszabb ideig tegyék meg hazáig ezt a néhány kilométer utat, a jó lovacskák, az okos lovacskák tehát szép lassan és méltósággal szomrodáltak... Pista kezéből a kévkére hanyatlott a "suhogó" jobbkeze... Pista tartotta már csak a gyepőt... A szive felől eső balkeze valamiképpen, s önkénytelenül megértette az Erzsi kezét... Ez a kéz érintés úgy hatott a lányra, mint a villanyütés... Fejcsékkéjével hirtelen a fiu felé fordult, s nagy fekete szemét is rásegezte... Talán meg sem gondolta, hogy mit mond, máris kiperdült gyöngvív fogal közül az édes kérdés: — Dehát, miért fáj a szived, Pista? — Nem mondom én azt meg... Mert megharagudnál rám, Erzsi! — Ugyan, miért haragudnék én meg? Csak mondd meg már Pista! — Hogy történt, mint történt. Elkör már kéz a kéz a kézben volt és pedig inkább a lány fogta a legény kezét... Valahol messze az éggallán cikátott a villám, az eső szelét, friss szagát már érezni lehetett... Pista is a lányra fordította villogó tiszta szemét: — Aztán... nem haragszol meg majd Erzsi? — Nem én, Pista!... Ugyan miért is haragudnék meg? — Jó, jó!... Akkor sem haragszol meg rám, ha én most, a

szegény kocsislegény, azt mondom neked a jó gazda ember egyetlen lányának, hogy: szeretlek! — A pipacspirosra plurtart arcu, nagy fekete szemű lény felelet helyett, hűséges félkezét a legény kezében hagyta, s miközben a másikkal meg könténye szelét bábrálta, elkövetkezett az az első szép, hosszú, édes — csók... Csak a kövér fellegek mögül kilesekedő teliholdvilág látta ezt... A csengő bizatón csilingelt... Valamely később erő gabonátáblából a fúrmodár-boldogan kiabáltak: "Derék, szép emberpár létszen belőtek!"... Amíg az a "holtomadiglan" nagy fogadt, szent fogadtás elkövetkezett, az Erzsi és a Pista egyszerű tanuk nélkül még csak találtak... az asszonyi elnéhez, ha selyem, ha kékfestés a ruhája, nincsen fogható. — Édesanyám?! — No, mi az szentecském?! — Megnézem az Aranykert-lülőben azt a paszulyt, lencsét, iehogy kiperegjék!... — Eredj! Eredj, kislányom, de sokáig oda ne légy!

Jó, Balajtiné nemzetes asszony így, s ekként utnak bocsátá Erzsi. Az is igaz, hogy véletlenül-e, vagy a kislajtóban történt előzetes öszszesugás folytán... Ilyenkor, akárhányzszor Törő Pista is az Aranykert-düllőben kaszált, kaszálgatta a lucernát... A kék, sárga, fehér pillangók felrajzottak a suhogó kaszacsupások nyomán. Beh, szép is a kun-pusztá!

Jó, Balajtiné nemzetes asszony így, s ekként utnak bocsátá Erzsi. Az is igaz, hogy véletlenül-e, vagy a kislajtóban történt előzetes öszszesugás folytán... Ilyenkor, akárhányzszor Törő Pista is az Aranykert-düllőben kaszált, kaszálgatta a lucernát... A kék, sárga, fehér pillangók felrajzottak a suhogó kaszacsupások nyomán. Beh, szép is a kun-pusztá!